

SÉTA A KÜSZÖBÖK ALATT

KOPECZKY LÁSZLÓ

Álmomban azt álmodtam, hogy álmodom.

Az álom, melyet álomban álmodtam, színes volt.

Városom ismeretlen tájain jártam.

Nem úgy volt szép, ahogy most erőltetik a szabályosságot sebzett arcára. A század elejei szecessziós intimitás tompított hangulata áradt, mintha nem a Nap, hanem egy festett lámpaernyő permetezné a fényt.

Rögtön tudtam, hogy a múltban járok.

Elfogódottan tekintetem körül.

Ezek az emberek, akik elsuhanak mellettem, ezek már nem élnek. . . Izgatottan igyekeztem elcsípni hangfoszlányokat, de nem állt össze mondattá.

Az emelkedőn kislány szegődött hozzám.

A kislányhoz kiskutya.

A kiskutya visszaszaladt a vasúti töltésre.

A kislány után.

Rossz filmekből tudom: ilyenkor jön a vonat.

Hangtalanul kiáltozni kezdtem.

Ez a vergődés is ismerős volt.

„Álmodom” – állapítottam meg tárgyilagos álomban.

És akkor átváltottam álomból, amelyet álomban álmodtam, az inensőbe.

De itt más volt a kép. Kora hajnali, vereslő táj. (Ahogy jó fel a nap, úgy látszik, világosodik az álom is.)

Már nem vagyok egyedül. Asszonyom kezét fogom, és mesélek.

– Álomban életünk előtt jártam. . . Egy kislány szegődött hozzám. . . Így fogtam a kezét, mint most a tiédet. . .

- A Misi? – kérdi.
 – Nem tudom. . .
 Felmutattam nyitott tenyeremet.
 – Nézd ezt a bársony pillangót!
 Bár moccani sem mertem, élesen hasított belém: ezt is álmodom!
 S már egyedül voltam, s oltódott ki a kép.
 Ilyenkor szoktam gyermekkoromban – ha nem magamtól ébredtem,
 hanem ráztak – mondani:
 – Ne még! . . . Szeretnék visszaneézni álombamba . . .
 Most is felnyögtem. Fejemre húztam a takarót. Szerettem volna viszont
 megtalálni az álomban álmodott álomba.
 Megnézni a kisgyerek arcát.
 Hihetetlen hiábavaló erőfeszítés.
 Csak a kusza árnyak.
 Veres ég. . . VERESÉG!
 Ha tovább erőltetem, atomjaira bomlik.
 Hisz álomban is csak álom volt.
 A keserűség úgy árad szét bennem, mint a finom méreg, amely nem
 öl, csak elkábít.
 – Jól vagy? – hallom a félig csukott ajtó mögül a szomszéd szobából
 asszonyom hangját.
 Lekapom fejemről a paplant.
 – Merthogy mért?
 – Merthogy nyöszörögtél.
 – Azt álmodtam, hogy. . . (De hisz már mondtam neki álomban!)
 – Na! . . . Mért hallgattál el?
 – Próbálok visszaemlékezni, de nem megy. . . Egy kisfiúval álmodtam,
 meg egy kistkutyaival.
 – Az a kisfiú. . .
 Dühösen vágom el:
 – Nem!
 Elkínzottan teszem hozzá:
 – Nem tudom. . . Most próbálok visszaidézni az arcát. . . Nem megy.

*

Némán reggelizünk. Idegenül feszengek. (Hiába, ha az ember ál-
 mában is álmodik, nehezen talál vissza a valóságba.)

Kerülöm a tekintetét.

Szórakozottan kérdi:

– És a kiskutya?

Nyúzottan viczorítok:

Nem tudom!

– Arcom ég; hazudtam!

A kiskutya göndör volt, fekete.